

Sygnatura akt III C 1927/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 16 marca 2016r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: sędzia Grażyna Sienicka

Protokolantka: starszy sekretarz sądowy Danuta Wojtachnia

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa Prokuratora Rejonowego S. - N. w S. działającego na rzecz I. S. przeciwko A. S. o zapłatę

oraz

sprawy z powództwa Prokuratora Rejonowego S. - N. w S. działającego na rzecz M. S. przeciwko A. S. o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz I. S. kwotę 5 000 (pięciu tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2014r. ;
2. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz (...) Stowarzyszenia Pomocy Osobom z (...) w S. przy ul. (...) pokój nr (...) kwotę 5 000 (pięciu tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2014r. ;
3. nakazuje pobrać od pozwanego A. S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 500 (pięciuset) złotych tytułem kosztów sądowych;
4. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz M. S. kwotę 4 000 (czterech tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2014r. ;
5. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz Fundacji (...) w S. przy ul. (...) kwotę 4 000 (czterech tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2014r. ;
6. nakazuje pobrać od pozwanego A. S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 400 (czterystu) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 1927/14

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 21 stycznia 2014r. Prokurator Rejonowy S. – N. w S., działający na rzecz I. S., wniósł o zasądzenie od A. S. kwoty 5 000 złotych na rzecz I. S. oraz kwoty 5 000 złotych na rzecz (...) Stowarzyszenie Pomocy Osobom z (...) w S. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2014r. tytułem świadczenia pieniężnego za doznaną przez I. S. krzywdę i kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że 31 października 2013r. Prokurator Rejonowy S. – N. w S. skierował przeciwko A. S. akt oskarżenia, którym zarzucił mu, że w okresie od 2011r. do 9 sierpnia 2013r. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną I. S. tj. przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. Powyższe zachowanie pozwanego naruszyło dobra osobiste I. S. takie jak jej godność osobista, nietykalność cielesna i wolność od strachu, konsekwencją czego było wyrządzenie jej krzywdy w wymiarze niemajątkowym, co w świetle treści przepisu art. 448 k.c. uzasadnia przyznanie pokrzywdzonej zadośćuczynienia w żądanej pozwem kwocie oraz przyznanie świadczenia na cel społeczny. Odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia powód domagał się od dnia następnego po upływie terminu płatności określonego w wezwaniu do zapłaty.

W odpowiedzi na pozew A. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że okoliczności faktyczne sprawy nie uzasadniają zasadności żądania pozwu, albowiem brak dowodów na popełnienie czynów innych, aniżeli zachowanie z dnia 9 sierpnia 2013r. , kiedy to we wspólnym mieszkaniu stron znieważył powódkę. Nadto pozwany podnosił, że znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej i mieszkaniowej.

Pismem z dnia 21 stycznia 2014r. Prokurator Rejonowy S. – N. w S., działający na rzecz M. S., wniósł o zasądzenie od A. S. kwoty 4 000 złotych na rzecz M. S. oraz kwoty 4 000 złotych na rzecz Fundacji (...) w S. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2014r. tytułem świadczenia pieniężnego za doznaną przez I. S. krzywdę i kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że 31 października 2013r. Prokurator Rejonowy S. – N. w S. skierował przeciwko A. S. akt oskarżenia, którym zarzucił mu, że w okresie od 2011r. do 9 sierpnia 2013r. znęcał się psychicznie nad córką M. S. tj. przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. Powyższe zachowanie pozwanego naruszyło dobra osobiste M. S. takie jak jej godność osobista, konsekwencją czego było wyrządzenie jej krzywdy w wymiarze niemajątkowym, co w świetle treści przepisu art. 448 k.c. uzasadnia przyznanie pokrzywdzonej zadośćuczynienia w żądanej pozwem kwocie oraz przyznanie świadczenia na cel społeczny. Odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia powód domagał się od dnia następnego po upływie terminu płatności określonego w wezwaniu do zapłaty.

W odpowiedzi na pozew A. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że okoliczności faktyczne sprawy nie uzasadniają zasadności żądania pozwu, albowiem brak dowodów na popełnienie czynów innych, aniżeli zachowanie z dnia 9 sierpnia 2013r. , kiedy to znieważył powódkę słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Była to sytuacja jednostkowa, co czyni powództwo sprzeczne z zasadnymi współzycia społecznego. Nadto pozwany podnosił, że znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej i mieszkaniowej.

Sprawa dotycząca M. S. została zarejestrowana pod sygnaturą C 447/15.

Zarządzeniem referenta z dnia 6 listopada 2015r. połączono sprawę do wspólnego rozpoznania ze sprawą III C 1927/14 dotyczącą I. S..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

I. S. i A. S. byli małżeństwem od 6 czerwca 1987r.

Z małżeństwa urodziła się córka M. S.. Małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem z dnia 28 maja 2015r.

Niesporne.

W trakcie trwania małżeństwa dochodziło pomiędzy małżonkami do awantur spowodowanych agresywnymi zachowaniami A. S.. Zachowania te miały postać bicia, popychania, szarpania, szydzenia, w tym szydzenia z wyglądu, bicia pięścią w głowę, obrażania słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, w tym wypowiedzi zawierających przekleństwa, kierowania gróźb pod adresem I. S., w tym groźby pozbawienia życia, bicia otwartymi dłońmi, głównie po rękach.

Skutki tych zachowań były widoczne dla osób z otoczenia I. S.

i miały postać siniaków, zadrapań, obniżenia nastroju, apatii, płaczliwości, lęklivosti, zawstydzenia, trudności z opanowaniem emocji w pracy, trudności w skupieniu się nad obowiązkami, obawy o bezpieczeństwo własne, jak i bezpieczeństwo córki M..

M. S. obawiała się ojca, bała się kolejnych awantur, bała się o bezpieczeństwo swoje, ale przede wszystkim swojej matki. Widziała sytuacje, w tym w czasie gdy była dzieckiem, kiedy ojciec bił matkę, kopał ją leżącą, bił ją po głowie, otwartymi dłońmi po rękach, słyszała kiedy ją wyzywał, poniżał i obrażał. Obie cieszyły się, gdy A. S. pracował na nocną zmianę, gdyż wówczas mogły liczyć na spokojną noc.

A. S. wyzywał M. S. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, w tym wypowiedziami zawierającymi przekleństwa, agresywnie i wulgarnie wyrażał niezadowolenie o jej stanie ciąży, zaś po urodzeniu się wnuczki mówił, że tego bachora powinno się utopić.

Kiedy M. S. miała trzy lub cztery lata A. S. pchnął I. S. na oszklone drzwi. Szyba pękła i odłamki szkła bardzo dotkliwie poraniły I. S.. Straciła ona wiele krwi, widok ten był bardzo szokujący i przerażający dla M. S., która wówczas była małym dzieckiem. Ręka wymagała interwencji chirurgicznej, została zszyta w szpitalu, zaś I. S. ponad miesiąc przebywała na zwolnieniu lekarskim.

W grudniu 2012r. lub 2013r. I. S. otrzymała od pracodawcy polecenie wykonania badań pracowniczych, któremu się nie podporządkowała. Na pytanie przełożonej A. Ż. wyjaśniła, że wstydziła się pójść do lekarza ponieważ ma sińce, które wstydziła się pokazać lekarzowi. I. S. zakrywała obrażenia, jednakże bywały one widoczne: A. Ż. widziała je co najmniej dwa lub trzy razy, M. K. w okresie 2006/2007 roku widziała siniaki 3 – 4 razy, jak również widziała je w roku 2010, J. M. widziała siniaki wielokrotnie, widziała je na ręce I. S. i rozpoznawała kształt odcisniętych palców na ciele I. S..

W sytuacji złej kondycji w pracy przełożona I. S. A. Ż. pytała ją o przyczynę takiego stanu i wówczas I. S. odpowiadała, że mąż nadużywa alkoholu, że jej ubliża, że się nad nią znęca, jednakże rozmawiała o tym niechętnie i starała się swoich problemów nie ujawniać. Pytana przez inne koleżanki odpowiadała podobnie, jednakże jest osobą skrytą, wstydziła się swojej sytuacji i niechętnie ją ujawniała.

I. S. często zostawała dłużej w pracy i pomimo, że przełożona - A. Ż. zwracała jej uwagę, że nie musi tego robić, ona w dalszym ciągu przebywała w biurze dłużej, tłumaczyła, że boi się męża, który jest nieobliczalny po spożyciu alkoholu.

W domu bała się spać z uwagi na niepewność co do stanu w jakim wróci A. S. i obawy przed jego agresywnym zachowaniem. Rozmawiając przez telefon z koleżanką - E. M. mówiła ściszym głosem wyjaśniając, że mąż jest pijany i awanturuje się, bądź informowała sms-em, że nie może z tego powodu rozmawiać.

I. S. starała się ograniczać ilość informacji na temat awantur z mężem, jakie docierały do M. S., aby nie potęgować w niej uczucia lęku i niepewności. M. S. również niechętnie rozmawiała o sytuacji w domu, jednakże opowiedziała o niej kilka lat temu K. P..

9 sierpnia 2013r. A. S. wrócił do domu pod wpływem alkoholu. W domu były I. S. i M. S.. M. S. kąpała się. A. S. zaczął wyzywać I. S., przeklinać, grozić, że ją zabije. Słyszając te słowa M. S. wybiegła z łazienki zasłoniła matkę swoim ciałem. I. S. prosiła męża, żeby jej nie bił. Wówczas A. S. zaczął kierować wyzwiska pod adresem M. S. i wyzwiska te obejmowały

zarówno zwroty obraźliwe, jak i przekleństwa. A. S. rzucił laptopem, ławą, stołem, rozbijał krzesło o stół. Porozrzucił całe wyposażenie salonu – zarówno meble, sprzęty, jak i drobne przedmioty, które się tam znajdowały. M. S. bała się, że ojciec uderzy krzesłem jej matkę.

I. S. wybiegła z mieszkania w bieliznie i pobiegła do sąsiedniego mieszkania po pomoc. Wewnątrz był K. P., który nie słyszał hałasu ponieważ słuchał muzyki z założonymi słuchawkami. Wpuścił sąsiadkę do domu, widział, że jest roztrzęsiona i bardzo zdenerwowana, obawiała się o bezpieczeństwo córki – M. S.. K. P. pomógł I. S. skontaktować się z policją i wezwać pomoc.

M. S. została w domu, w przedpokoju i filmowała ojca kamerą w telefonie komórkowym, chcąc zapewnić matce materiał dowodowy do procesu o rozwód.

Niedługo potem do mieszkania przyszedli dwaj funkcjonariusze policji. I. S. czekała na klatce schodowej, miała zaczerwienienia na ramionach. Policjanci weszli do mieszkania, które było zdemolowane, wyposażenie pokoju, było porozrzucane, zaś A. S. w stanie upojenia alkoholowego, spał na tapczanie.

I. S. i M. S. nadal boją się A. S., nie wychodzą wieczorem z domu, zaś I. S. wychodzi na spotkanie M. S., kiedy wraca ona do domu po zajęciach na uczelni.

Dowód: zeznania świadka A. Ż. k. 107 - 109,

zeznania świadka E. M. k. 111 - 112,

zeznania świadka M. K. k. 113 – 114,

zeznania świadka K. P. k. 109 (oraz k. 105 – 106 sprawy III C 447/15),

zeznania świadka J. M. k. 110 – 111.

zeznania świadka M. C. k. 112 – 113,

zeznania świadka J. M. k. 110 – 111.

zeznania świadka P. N. k. 114.

przesłuchanie I. S. w charakterze strony k. 134 – 138,

przesłuchanie M. S. w charakterze strony k. 115 – 117.

Wyrokiem z dnia 10 października 2014r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum

w Szczecinie w Wydziale V Karnym uznał A. S. za winnego tego,

że w okresie od 2011r. daty bliżej nieustalonej, do 9 sierpnia 2013r. w S. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną I. S. oraz psychicznie nad córką M. S. w ten sposób, że wszczynał awantury, wyzywał je słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obraźliwe, rzucał sprzętami wyposażenia mieszkania, a ponadto groził I. S. pozbawieniem życia oraz zadawał jej uderzenia i szarpał tj. popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres trzech lat.

Powyższy wyrok jest prawomocny. od dnia 21 listopada 2014r.

Dowód: wyrok k. 271 - 272 akt sprawy V K 1174/13.

Pismem z dnia 17 grudnia 2013r. Prokurator wezwał A. S. do zapłaty na rzecz I. S. kwoty 5 000 złotych oraz na rzecz (...) Stowarzyszenie Pomocy Osobom z (...) kwoty 5 000 złotych w S. tytułem zadośćuczynienia, zgodnie z treścią przepisu art. 448 k.c. , w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Pismem z dnia 17 grudnia 2013r. Prokurator wezwał A. S. do zapłaty na rzecz M. S. kwoty 4 000 złotych oraz na rzecz Fundacji (...) w S. kwoty 4 000 złotych w S. tytułem zadośćuczynienia, zgodnie z treścią przepisu art. 448 k.c. , w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Powyższe wezwania A. S. odebrał w dniu 27 grudnia 2013r.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 7 oraz k. 5 akt sprawy III C 447/15,

zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania do zapłaty k. 8 oraz k. 5 akt sprawy III C 447/15.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zaferowane przez strony oraz zeznania A. Ż., E. M., M. K., K. P., J. M., M. C., P. N., przesłuchanie I. S. w charakterze strony, przesłuchanie M. S. w charakterze strony. Prawdziwość dokumentów przedłożonych przez strony nie została zakwestionowana, a i Sąd nie powziął zastrzeżeń co do ich wiarygodności, podobnie jak w zakresie treści zeznań świadków i przesłuchania poszkodowanych w charakterze strony. Wszystkie zeznania są spójne, wzajemnie się uzupełniają a jednocześnie przedstawiają różne spostrzeżenia, z odmiennych przedziałów czasowych, co czyni je przydatnymi do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie a nadto wszystkie dowody korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy karnej V K 1174/13.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powód wywodził roszczenie z treści przepisów art. 23 k.c. , 24 k.c. i 448 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści

i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej

na wskazany cel społeczny, o czym stanowi przepis art. 24 § 1 k.c. Stosownie zaś do treści przepisu art. 448 k.c. , w razie naruszenia dobra osobistego, sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Przepis

art. 445 § 3 stosuje się.

W świetle treści cytowanych przepisów art. 23 k.c. i art. 24 k.c. do powstania roszczenia o zadośćuczynienie pieniężnego z tytułu naruszenia dobra osobistego niezbędne jest ustalenie dobra osobistego podlegającego ochronie, o którym mowa w art. 23 k.c. , jego naruszenia i bezprawność działania sprawcy.

Katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty,

a zakresem stosowania art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego pojęcie czci w rozumieniu przepisu art. 23 k.c. obejmuje dwa aspekty: zewnętrzny rozumiany jako dobre imię, dobra opinia, dobra sława oraz wewnętrzny przejawiający się w godności osobistej, wyobrażeniu o własnej wartości. Godność osobista jest sferą osobowości, która konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. Poczucie to, które jest istotnym elementem psychiki człowieka kształtowane jest przez szereg różnych okoliczności zewnętrznych i jest uwarunkowana historycznie i kulturowo. Jego postacie i rozmiar w istotny sposób zależą od cech psychiki człowieka i od całokształtu jego osobowości. Powoduje to zróżnicowanie poczucia własnej wartości człowieka i naruszenia jego godności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 maja 2014 roku, I ACa 1523/13). Wskazywana zatem przez R. S. godność osobista stanowi prawem chronione dobro osobiste.

O naruszeniu dobra osobistego decyduje obiektywna ocena konkretnych okoliczności, nie zaś subiektywne odczucie osoby zainteresowanej. Nie każda bowiem dolegliwość, w postaci doznania przykrości, stanowi o naruszeniu dóbr osobistych, ale tylko taka, która wedle przeciętnych ocen przyjmowanych w społeczeństwie, przekracza próg dozwolonych zachowań i nie jest małej wagi (...). Z założenia tego wynika, że nie może być miarodajny wyłącznie stan uczuć

oraz miara indywidualnej wrażliwości powoda, lecz także kontekst społeczny, a zwłaszcza odbiór przypisywanych zachowań danym w środowisku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 1998 r., I ACr 341/96, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 października 2010 roku, ACa 908/10).

Przy ocenie natomiast, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, także takim jakim jest godność człowieka, również przyjmować należy koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego, ustaloną w płaszczyźnie konkretnego stanu faktycznego, po przeanalizowaniu, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogło obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego. Nie można jednocześnie całkowicie wykluczyć subiektywnego odczucia osoby żądającej ochrony prawnej, zależy to jednak od istoty zdarzenia, na które powołuje się osoba uważająca, że jej dobra osobiste zostały naruszone (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 201r.

VI ACa 1172/12.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że stwierdzone wyrokiem z dnia 10 października 2014r. zachowania pozwanego naruszało dobra osobiste obu poszkodowanych, w tym w szczególności ich cześć

i zdrowie, w tym w przypadku I. S. również zdrowie fizyczne.

W odniesieniu natomiast do żądania zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej wskazać należy, że krzywda, za którą pokrzywdzony może domagać się zadośćuczynienia na podstawie przepisu art. 488 k.c., to szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Wbrew stanowisku pozwanego powód wykazał, że zachowania pozwanego stanowiące jaskrawy przejaw agresji wywołało

u pokrzywdzonych negatywne odczucia w postaci cierpień psychicznych,

a przypadku I. S. – również psychicznych. Powstało zatem po ich stronie roszczenie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Wybór sposobu, w jaki ma zostać naprawiona krzywda, nie może abstrahować od ciężaru gatunkowego naruszonego dobra, okoliczności i skutków deliktu. Przy naruszeniach błahych, dających się usprawiedliwić okolicznościami, możliwe jest uznanie za wystarczające do usunięcia jego skutków skrucha wyrażona w postępowaniu karnym. Natomiast

w analizowanym przypadku, duże natężenie złej woli sprawcy oraz brak prowokacji ze strony pokrzywdzonych, powoduje, że mamy do czynienia z rażącym naruszeniem dobra osobistego. Dlatego też uznanie, że orzeczona w

postępowaniu karnym kara pozbawienia wolności, zawieszona na czas próby, będzie wystarczająca do usunięcia skutków naruszenia dobra osobistego, nie znajduje oparcia w materiale dowodowym sprawy.

W odniesieniu do wysokości żądanej pozwem kwoty wskazać należy, że przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. pozostawia sądowi orzekającemu swobodę jurysdykcyjną w przedmiocie określania jako odpowiedniej wysokości sumy przyznawanej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, przy czym wskazuje się na potrzebę wzięcia w tym wypadku pod uwagę rodzaju dobra, które zostało naruszone, a także charakteru, stopnia nasilenia i czasu trwania ujemnych przeżyć spowodowanych naruszeniem. Pozostawiona sądowi orzekającemu swoboda

w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pozwala również uwzględnić indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej w rozpoznawanej sprawie. Dla oceny tej nie jest też bez znaczenia stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste, cel który zamierzała osiągnąć, podejmując działanie naruszające te dobra i korzyść majątkową, jaką w związku z tym działaniem uzyskała lub spodziewała się uzyskać. Podstawową bowiem funkcją zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych jest funkcja kompensacyjna, a zadośćuczynienie mające wynagrodzić doznaną krzywdę powinno uwzględniać wszystkie jej aspekty w odniesieniu indywidualnie do konkretnego poszkodowanego. Świadczenie to nie może mieć znaczenia tylko symbolicznego, ale nie będąc odszkodowaniem, ma mieć odczuwalną wartość majątkową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2015 roku, II CSK 334/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 listopada 2014 roku, I ACa 576/14).

Zachowanie pozwanego, z punktu widzenia wskazanych powyżej kryteriów, pozwala na uznanie żądanej pozwem kwoty za adekwatną do rodzaju naruszonego dobra osobistego, charakteru, stopnia nasilenia i czasu trwania negatywnych odczuć u poszkodowanych, a wręcz za kwotę rozsądnie wyważoną. Zdrowie, w tym zdrowie psychiczne jest dobrem szczególnie cennym i wysokość zadośćuczynienia powinna zrekompensować doznaną krzywdę. Rozmiar i natężenie krzywdy doznanej przez poszkodowane w pełni uzasadnia przyznanie im zadośćuczynienia w żądanej kwocie, jak i zasądzenie bliźniaczych kwot na wskazane w pozwie cele społeczne.

Ważąc czy zadośćuczynienie zasądzone w analizowanej sprawie jest świadczeniem odpowiednim sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy

w tym długotrwałość i intensywność zachowań pozwanego, poziom i rodzaj obaw jakie zachowania te powodowały, emocje obu poszkodowanych a zwłaszcza M. S., która doświadczała tych emocji już w dzieciństwie i chociaż agresja fizyczna zazwyczaj nie była kierowana w stosunku do niej, to jednak obserwowanie scen, w których ojciec krzywdzi matkę a nadto permanentny stan obawy, czy nie skieruje agresji również w stronę córki, było niewątpliwie formą krzywdy psychicznej, która jako czyn dotykający dziecka zasługuje na najniższą ocenę. Stan taki trwał przez wiele lat – również w czasie gdy M. S. była już dorosła i sama została matką. Podobnie należało ocenić stan emocji I. S..

Sąd rozważył podnoszony przez pozwanego trudny stan majątkowy, jednakże uznał, że przy orzekaniu o zadośćuczynieniu nie można kierować się wyłącznie możliwościami zarobkowymi pozwanego czy jego stanem majątkowym. Okoliczności te nie wpływają bowiem na rozmiar krzywdy wyrządzonej przestępstwem, zaś zasądzone zadośćuczynienie ma na celu zrekompensowanie doznanej krzywdy.

Również kwoty jakiej prokurator domagał się na cel społeczny nie były wygórowane i z pewnością nie pozostają w dysproporcji do naruszanych dóbr osobistych i wynikłej stąd krzywdy. Fakt zaś, że pozwany nie posiada własnych środków finansowych na dokonanie zapłaty nie zwalnia go z odpowiedzialności za popełnione czyny. W dacie zdarzenia pozwany był osobą pełnoletnią a wręcz dojrzałą, winien mieć zatem świadomość tego, że obelżywe, niegodne, agresywne

i wulgarne, naruszające przepisy prawa karnego zachowania, mogły naruszyć dobra osobiste żony i córki, z czym wiąże się odpowiedzialność nie tylko karna, ale i cywilna.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo w całości .

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02, Lex nr 82271). W wypadku zadośćuczynienia uprawniony może żądać zasądzenia odsetek w zasadzie od chwili zgłoszenia żądania. Zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się bowiem wymagalne po wezwaniu obowiązanego do spełnienia świadczenia odszkodowawczego - art. 455 § 1 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 kwietnia 2014 roku, V ACa 135/14). W rozważanym przypadku pozwany został wezwany do zapłaty zadośćuczynienia pismami z dnia 17 grudnia 2013r. , w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Powyższe wezwania odebrał 27 grudnia 2013r. a zatem powód może domagać się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia 4 stycznia 2014r.

Sędzia Grażyna Sienicka